

Denne Resolution retter, som jeg før sagde, en indtrængende Opfordring til Regeringen om at skride ind og hjælpe ved at fremskynde paabegyndte og igangsætte nye Arbejder, eventuelt ogsaa ved Laan til Amter og Kommuner, saa at de kan fremme lignende Formaal. Endvidere Støtte til Boligbyggeriet, der i Sønderjylland paa det nærmeste er gaaet i Staa; saaledes som Pengeforholdene dernede har været indtil Dato, har det været ganske umuligt at faa noget Boligbyggeri i Gang. Hvis ikke al Byggeindustri skal standse i Sønderjylland i den kommende Sommer, maa der fra Regeringens Side vises Forstaaelse af dette Spørgsmaal, der maa skaffes Midler til Veje, saaledes at ikke alene Boligbyggeriet, men Arbejdet i det hele kan komme i Gang igen. Man beder om Støtte til den sønderjydske Industri paa samme Maade som til Landbruget ved at tilføre Industrien billigere Kapital. Man beder om Støtte til Fiskerierhvervet dernede, det er for øvrigt et af de Erhverv, som har lidt mest under hele Erhvervskrisen. Der skal være et ypperligt Fiskeri i Farvandene omkring Sønderjylland, men Fiskerbefolkningen er saa fattig, at den bogstavelig talt ikke ejer Redskaber, og derfor maa den se paa, at Fiskere fra Landets andre Egne søger derned og driver det Fiskeri, som den paa Grund af sin Fattigdom ikke kan faa Andel i.

Den sønderjydske Arbejderbefolkning protesterer ogsaa imod, at adskillige af Kommunerne dernede af Sparsommelighedshensyn standser alt offentligt Arbejde. Det er nok muligt, at disse Kommuner mangler Kapital; men saa burde, synes jeg, den højtærede Regering yde Kommunerne en hjælpende Haand ved billige Laan, saaledes at de kunde gøre en Del særlig af Vejarbejdet færdigt; derved vilde man hjælpe med til at aflaste Arbejdsløsheden. „Den sønderjydske Arbejderbefolkning“, hedder det videre, „skønt nationalt delt, har troligt været med til Sønderjyllands Genopbygning baade økonomisk og kulturelt, og den tænker ikke paa at melde sig fra, men den kræver Ligestillelse med den øvrige danske Befolkning.“ Ogsaa det Krav, synes jeg, er saa ligetil, saa naturligt, ja, jeg kan sige saa nationalt, at jeg ikke kan tænke mig, man fra anden Side kan afvise det. Resolutionen slutter med at forlange Ligestilling, og dette Krav er baade et naturligt og et godt nationalt Krav. „Og vi forlanger Arbejde“ — hedder det — „giv os Arbejde, saaledes at vi kan tjené vort Brød til os og vore.“ Netop denne sidste Henvendelse synes jeg har meget stor Be-

tydning, naar man skal bedømme de nationale Forhold i Sønderjylland. Man maa nemlig her regne med, at der er Ro indenfor Arbejderklassen, den staaer ikke delt i nationale Spørgsmaal, den staaer sikkert og fast paa det Standpunkt, at vi i 1920 har stemt os hjem til Danmark, og den Afstemning respekterer vi. Vi ønsker ikke Grænsepælene flyttet, men vi ønsker Ret til at arbejde, Ret til at leve dernede, saaledes at vi kan faa vort Udkomme og sørge for vore. Paa de mange socialdemokratiske Vælgermøder dernede blev det klart og bestemt sagt til Arbejderne, at nu var de kommet hjem til Danmark, og Vilkaarene her var, at Rettigheder og Pligter skulde følges ad. Om man vilde dele sig sprogligt og tale det ene eller andet Sprog, hvor man vilde sætte sine Børn i Skole — alt dette var rent private Spørgsmaal, som de selv maatte afgøre. Der var ligeledes sikret dem, som havde andre nationale Sympatier, Frihed sprogligt og kulturelt. Til Gengæld var det naturligvis en Betingelse, at de maatte lyde Landets Love.

Det er Signalerne fra Arbejderklassen i Sønderjylland, saaledes ser man der paa Forholdene, og naar de nu henleder Opmærksomheden paa en Række Arbejder, der kan udføres dernede, haaber jeg, at den høje Regering og Rigsdag vil vise saa megen Forstaaelse, at der virkelig bliver gjort noget alvorligt for at komme Arbejdsløsheden dernede til Livs. Man har f. Eks. nævnt Spørgsmaalet om Banen fra Aabenraa til Løgumkloster — jeg har netop erfaret, at der lige er blevet taget fat med en større Arbejdsstyrke — Broen over Alssund, Banegaardsforholdene ved Padborg og Aabenraa, Afvandingen af Tønder Marsk, Amtsvejen Frydendal—Egernsund og flere andre store Arbejder. Man henleder Opmærksomheden paa, at Kommunernes Veje er i en daarlig Forfatning, og at man bør animere Kommunerne til at sætte dem i Stand. Man beder om Hjælp til Industrien i Form af Hypoteklaan og fremhæver særlig Teglværksindustrien. Man henleder Opmærksomheden paa, at Hjelpekasserne dernede er meget smaalige, henstiller, om man ikke kunde faa Sogneraadene til at yde en større Haandsrækning, og man anmoder ogsaa om, at Sønderjyllands Laanekasse maa tage fat paa Spørgsmaalet om Ophjælpning af Fiskeriet.

Alle disse mange Spørgsmaal kan man naturligvis ikke drøfte i Rigsdagen, men jeg vil haabe, at den høje Regering og det Udvalg, der bliver nedsat, vil beskæftige sig indgaaende med dem, saaledes at Befolkningen